Лауреат Сталінської премії
М.В. Степаненко

ХАЙ 1 ЖИВЕ
1 ТРАВНЯ

ЗА МИР!

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Колись, мамо, ви мене на руках носили, а тепер я вас несу.

ПЕРЕЦЬ

№ 8. КИЇВ. КВІТЕНЬ 1951 р. РІК ВИДАННЯ XI ЦІНА 1 КРБ.

Мал. В. ЛИТВИНЕНКА

НА ЗАКОННІЙ ОСНОВІ

Степан ОЛІЙНИК

ПЕРВОМАЙ ІДЕ ПО СВІТУ

Повен сонця,
Весноцвіту,
Первомай іде по світу!
Тож вітаєм
З Первомаєм!..
Він проходить нашим краєм,
Де від цвіту вишні білі.
Йде в заводи і в артілі,
Йде в весну зеленотравну
На Дніпро,
На Волгу славну,
Де підводять мирні люди
Комунізму новобуди!

Трудовий,
Назустріч літу —
Первомай іде по світу!
Йде, піднявши Пакта Миру,
Мовить людям правду щиру:
— На борню за мир
Повсюди
Піднімайтесь, чесні люди!
І стають за ним в колони
Все нові й нові мільйони.
І веде він дужі лави
У Пекіні, у Варшаві,
У Берліні і у Римі,
Будить сили незборимі!
Син весни і друг мільйонів,
Первомай — не зна кордонів!

Зупинить його не взмозі
Ті, що стали на дорозі —
Ні шумахери, ні кеї —
Уоллстрітівські лакеї,
Ні продажні римські папи,
Що в крові брудні їх лапи.

Повен сонця,
Весноцвіту,
Первомай іде по світу!
А за ним — в містах Європи
Йдуть учені, рудокопи.
І здригаються квартали
Там, де в лави мужні стали
Чесні миру оборонці —
Парижани,
Барселонці;
І тріщать воєнні плани,
Що підписують шумани,
І сторчма летять ті «пакти»,
Що підписують спааки,
І ховаються за двері
Від розплати де-гаспері,
І трясуться озвірілі
Люті бевіни, черчіллі,
Бо крокує повним маршем
Первомай і за Ламаншем!

Від країни до країни
Голос чесних дужче лине:
— Геть з Європи, хижі «гості».
Бізнесмени-бомбоносці!
— Не зламати нашу віру,
Ми відстоїм справу миру!..

З Пактом Миру,
Повен цвіту,
Первомай іде по світу!
Він веде свою колону
По Нью-Йорку, Вашінгтону.
З Полем Робсоном, як з братом,
Первомай іде по Штатах!
А за ними —
Юні,
Літні,
Білі й чорні — безробітні,
Всі, хто чесні, хто з народу,
В кого Трумен вкрав свободу,
Йдуть, гукають хором-громом
Під проклятим Білим домом
Президенту-бузовіру:
— Геть війну! Ми хочем миру!
— Геть з Кореї, чорний кате!

... Він настане, час розплати,
Бо рушають у походи,
В бій за мир усі народи.
Разом з ними,
Повен цвіту,—
Первомай іде по світу!

НОТАТКИ ПРО ЇХНІ ПОРЯДКИ

ЯНКІ В ГОСТЯХ І ДОМА
(Тільки факти)

1

Кореспондент газети «Нью-Йорк Таймс» пише про перебування команди американських військових моряків у столиці Сирії Бейруті:

«П'яні моряки чіплялися на вулицях до жінок, билися між собою, спекулювали зброєю, сигаретами, щоб добути гроші на випивку. Жителі Бейрута мали змогу на власні очі переконатися, що морські сили США складаються «виключно з п'яниць і розбишак».

2

Представник американської окупаційної адміністрації на японському острові Окінава генерал Шейт заявив, що американська армія прагне підвищити культурний рівень населення острова.

Газета «Таймс» розказує про наслідки цієї культуртрегерської роботи:

«За останні 6 місяців на острові було згвалтовано 18 жінок, убито й тяжко поранено 38 японців і пограбовано 16. Все це діло рук американських солдатів та офіцерів. Більшість жителів острова не мають одягу й ходять в американському дранті. Директор однієї школи Сумабукоро заявив: «Мої учні втратили всі надії на пристойне життя. Вони не мають змоги вчитись. Єдине, що залишається їм, це — прислужувати американським солдатам».

3

Одна нью-йоркська похоронна фірма вмістила в газетах таку об'яву:

«Завдяки нашому чудовому оркестру, смерть у вашій родині може стати найприємнішою пригодою для вас і для ваших близьких».

«ВИСОКА МОРАЛЬНІСТЬ»

За дорученням папи Пія XII кардинал Спеллман вручив представникам Голлівуду найвищий католицький орден святого Григорія «за високу моральність голлівудівських фільмів».

Тепер черга за американськими гангстерами. Їх папа нагороджуватиме, мабуть, орденами «за неухильне виконання заповідей «не вкрадь» і «не убий».

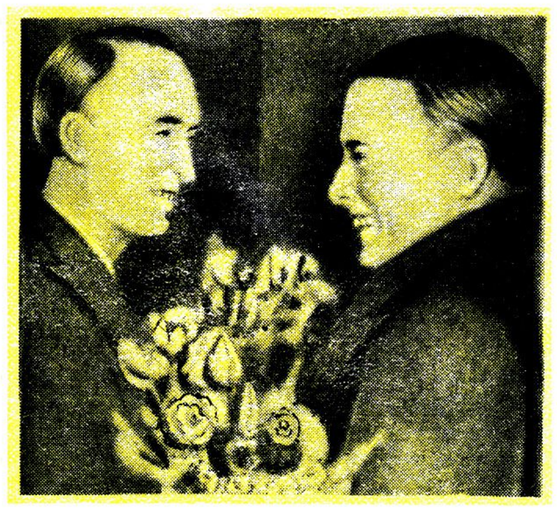

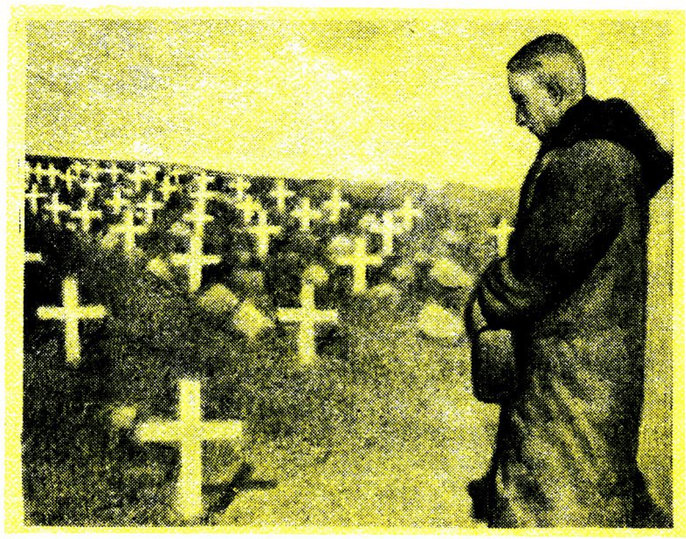

ІЛЮСТРАЦІЇ ДО АМЕРИКАНСЬКОЇ ЦИВІЛІЗАЦІЇ

Американські агресори клянуться хрестом-богом, що вони несуть людству «світоч американської цивілізації». Подаємо кілька ілюстрацій до цього «світочу». Західна Німеччина. Палії війни звільняють з тюрми праву руку Гітлера, воєнного злочинця, рурського магната Альфреда Круппа (фото ліворуч). І тут же (фото праворуч) есесівські молодчики, які звуться «німецькою поліцією», розправляються з активним борцем за мир. Побитого і закривавленого, вони тягнуть його в тюрму.

Молодчики Макартура в Кореї. На першому фото (внизу ліворуч) янкі розважається перед походом: він їздить верхи на своєму союзникові — лісинманівському солдаті. Так він збирався осідлати всю Корею... На фото нижче — американський розбійник повертається з награбованим добром після нальоту на мирне населення.

Та ось що залишається від цих розбійників після ударів корейської Народної армії і китайських добровільців (фото праворуч). Кривавий кат корейського народу Макартур хвалився, що його вояки до різдва будуть дома, у США. Ось їх дім. Сирі могили в корейській землі. Під цими хрестами знайшла свій безславний кінець і бригада морської піхоти генерала Сміта. Живим залишився тільки один генерал, який позує фоторепортерові біля могили своєї граббригади. Та не довго топтатиме землю й сам генерал. Караюча рука корейського народу скоро доберется й до нього.

ПО СТОРІНКАХ БУРЖУАЗНОЇ ПРЕСИ

Фотомонтаж ЮР-КА

Остап ВИШНЯ

Г О Л У Б

1

Травень наш зелений, травень наш золотий...

Зелений він, наш травень, молодою травою, а золотий — промінем сонячним...

Весна у нас радянська...

Щовесни прилітають до нас із вирію птиці...

І як люблять у нас люди птицю всіляку... З якою радістю зустрічають радянські люди і ластівок, і шпаків, і качок, і гусей, — і всіх-усіх, що несуть до нас весняний гомін, радість життя...

Але найбільше, найдужче, найсильніше в цей час, у час травневої весни, народ радянський любить чудесну птицю — голуба...

Голуба радянський народ найбільше любить, бо голуб — емблема миру...

Мир... Мирний наш труд...

Над радянськими, над травневими, над весняними колгоспними ланами, над містами й селами спокійно і величаво, білі крила розпістерши, плаває в повітрі чудесна птиця — біла-біла і чиста-чиста, як совість радянська, — то голуб миру літає, а під його ніжними крильми трактори рокочуть, сівалки в рахманну землю золоте зерно загортають, а молоді дівчатка пісень голосистих співають, радісних пісень, творчих, молодих пісень, як молодий у нас радянський Май...

Над широким Дніпром,
Над лужком бережком
Світить, світить сонечко молоде...

А над піснями — біла птиця — голуб...

2

Травень... Весна...

У газетах промайнула звістка, що оце навесні президент США Трумен скликав до себе у Вашінгтон геть чисто всіх міністрів з усіх держав так званої Латинської Америки...

Ми ж з вами знаємо, що всі оті держави — «самостійні» й «суверенні»...

А Трумен їх — скликає...

— Іди-но сюди! Та швидко!

Взагалі, — як бачите, — дуже самостійні...

Чого той Трумен їх іскликав?

З цього приводу довелося мати розмову з одним знайомим, колгоспником.

— Чули? — питаємо.

— Що?

— Трумен міністрів Латинської Америки поскликав!

— Хіба? — посміхається колгоспник.

— Уявіть собі: поскликав!

— Чого ж він їх поскликав?

— Ясно чого: кожному міністрові в кишеню по атомній бомбі всунути...

— Хіба? — посміхається колгоспник...

— А ви що, не хвилюєтесь? — питаємо колгоспника.

— Дуже хвилююсь, — говорить колгоспник.

— А чого ж ви хвилюєтесь?

— За конеферму, — каже він. — Це дуже, розуміється, важно, — каже він, — що Трумен іскликав усіх міністрів Латинської Америки, — я це розумію, але в мене якраз весна. Мені треба сто лошат од ста конематок одержати, і щоб Трумен мені не заважав... Розумієте, жеребець «Пломінь» у нас дуже нервовий, а тут іще як йому про Трумена нагадати,— зразу задом б'є... Ви мені пробачте, я потім до вас заїду, побалакаємо про Трумена, а тепер у мене багато справ на конефермі.

І побіг...

3

Вирує, літає голуб миру над землею Радянською, над травневою...

Білий голуб, чистий голуб...

І пісні лунають, розлягаються...

Травневі, хороші, народні пісні.

А над усіма піснями, над усіма просторами голуб білий літає...

Мир.

ОКОЗАМИЛЮВАЧ ЗА РОБОТОЮ

Мал. БЕ-ША

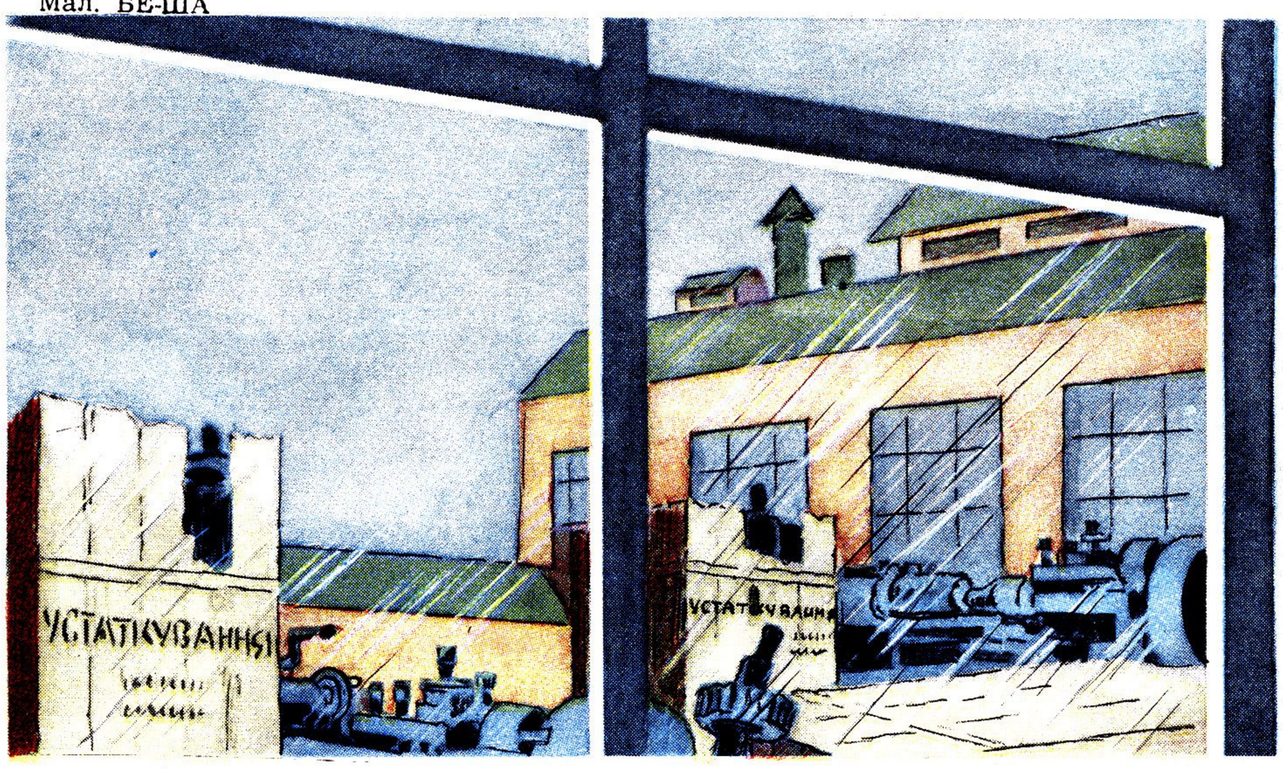

Техніка...

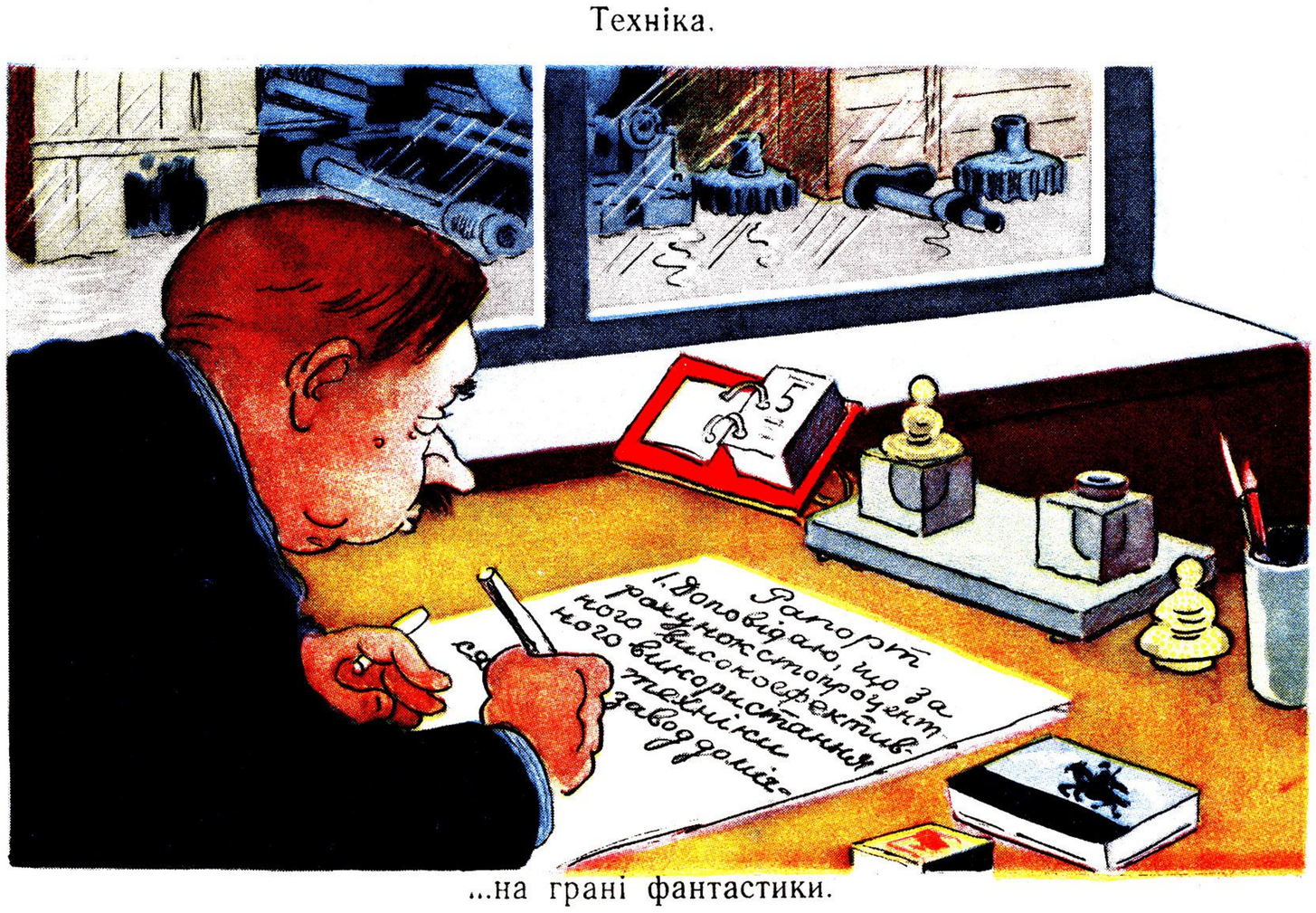

...на грані фантастики.

Володимир КОРБАН

„ГЕНЕРАЛ“

**У Мартина Сімука
Незвичайне свято:
Жінка першого синка
Народила тату!**

**А синок же! Ну і син!
От спасибі Каті!
Ходить з хлопчиком Мартин
По просторій хаті**

**І любується синком,
Розправляє груди:
— Буде він кадровиком, —
Генералом буде!**

**«Генералом? — Це ж чому? —
Здивувалась мати. —
Ні, таких стежок йому,
Друже, не топтати!»**

**— А чому ти кажеш — ні?
Він же не слабенький! —**

**Смокче сосочку вві сні
«Генерал» маленький.**

**«Через двадцять довгих літ, —
Каже Катя, —
Вільним
Стане весь великий світ
І забуде війни.**

**Від прихильників війни
Не лишиться й сліду, —
Пропадуть усі вони,
Полетять зі світу.**

**Що ж військовому робить,
Любий, доведеться?»**

**«Генерал» спокійно спить
І крізь сон сміється.**

**Пригортає до грудей
Жінку радий тато:
— Значить, ти у мене ще й
Добрий агітатор!**

**Так воно й повинно стать,
Як ти говорила.
А поки що — працювать
Буду, скільки сили.**

**А якщо з країв чужих
Суне вража зграя, —
Я шинель свою зберіг —
Хай гидота знає.**

**І не втратила рука
Щедрість на розплату! —**

**У Мартина Сімука
Дорогеє свято.**

Переклад з білоруської.

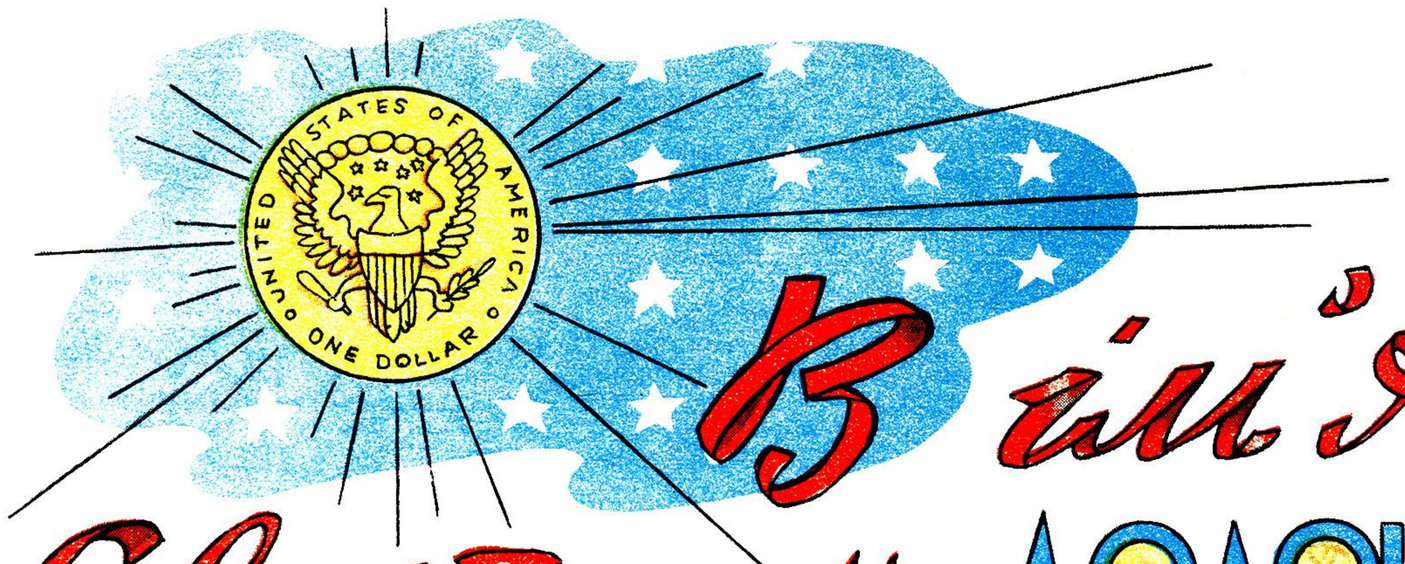

В ім'я „Святого"... долара

Ілюстрації В. ГРИГОР'ЄВА

ПАПИ римського величають його намісником бога на землі. Невідомо, вірять вони самі в це, чи ні, але всіх католиків примушують вірити в цю дурницю.

Помічником папи в ділах мирських служить прем'єр-міністр Італії — «християнський демократ» де-Гаспері. З усього християнського вчення він добре засвоїв тільки одне: якщо американець огрів тебе по правій щоці, — підстав йому ще й ліву.

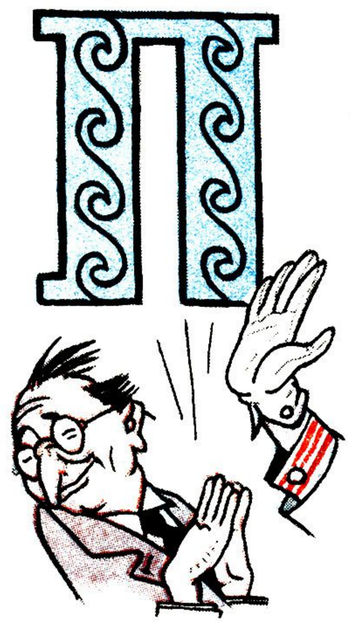

Де-Гаспері майже двадцять років працював... архіваріусом у Ватікані. Чекаючи небесного страшного суду, він тримав всі папські архіви в ідеальному порядку. Але після війни папа, замішаний у воєнних злочинах, поспішив зробити свого архіваріуса прем'єр-міністром, сподіваючись, що за старі хліб-сіль останній захистить його від страшного суду людського.

І тепер де-Гаспері з шкури лізе, догоджаючи папі. Він оточив свого благодійника поліцією, а папа віддав у розпорядження прем'єр-міністра своїх єзуїтів.

Ватікан має багатотисячну «чорну армію». Це — паразити, яких ще Франсуа Рабле називав ханжами, ябедниками, святенниками, капюшонами, дияволами в рясах, салогризами, отченашниками, розношиками погані і пожирателями всесвітнього непотребу. Той же Рабле попереджав: «Остерігайся бика спереду, мула ззаду, а монаха з усіх боків!»

І тепер, через чотириста років, ці слова не втратили злободенності. Ватікан і його «чорна армія» — це найлютіші вороги миру.

У Празі під час процесу католицьких священиків — шпигунів Ватікану було виявлено, що ректор богословського інституту в Оборжіште Ян Мастілак закінчив у Римі спеціальну шпигунську школу, так званий Ватіканський східний інститут.

Професор богослов'я патер Колакович, підісланий Ватіканом у Словакію, створив широко розгалужену шпигунську сітку під назвою «Сім'я». Його агентура працювала на Ватікан і на гітлерівську розвідку. А після розгрому гітлерівців шпигун-єзуїт Колакович зв'язував англо-американську розвідку з реакційним підпіллям.

* * *

Недарма говорять, що папа «попівські очі має: що не забачить, то взяв би». Папа заснував у Ватікані банківський трест, який лопатою гребе приношення віруючих. Капітал «найсвятішого» банківського тресту сягає... 600 мільярдів лір! Ватіканські банки «Банко ді санта спіріто» (Банк святого духа), «Церковний банк» і «Банк де Рома» контролюють всі великі банки в Італії, понад 40 католицьких і до 100 народних банків. В Італії папі належать 464 тис. гектарів землі, що дають йому величезну ренту. 1000 архієпіскопських філій, розкиданих по всьому світу, відраховують папі лев'ячу долю своїх прибутків.

Керуючись у своїй богоугодній діяльності правилом «на бога надійся, а сам пильнуй», папа скупив в Італії акції 31 товариства. Найбільший у Західній Європі завод шарикопідшипників «Фіат» у Туріні теж віддає папі половину прибутків.

Ватікан запустив свої щупальця майже в усі країни світу. За даними професора Мішеля де Бонара, папа володіє третиною оброблюваних земель у Франції й Іспанії. Але спрутові у рясі і цього мало. Ватікан наказав церквам купити всі, які тільки продаються, кінотеатри. І тепер багато кіно у Римі і 1567 кінотеатрів у Франції належать Ватікану.

Нещодавно генерал Франко дав право агентам Ватікану стягати мито з шинків і навіть... з будинків розпусти!.. Видовисько гідне богів: найсвятіший папа на утриманні голодних іспанських повій!

Папа на бога не дуже покладається. Свій золотий запас — майже 35 мільярдів золотих франків — він береже в американському «Федерер Резерв Банку». Очевидно, американські поліцаї викликають у папи більше довір'я, ніж італійські «ангели-хранителі» із фашизованої поліції міністра внутрішніх справ Шельби.

* * *

Колись папомани, по команді Ватікану, вирізали населення цілого острова за те, що на цьому острові хтось показував папському портретові дулі.

Папи не стали гуманнішими і в наш час. Навпаки, папська лютість досягла свого, так би мовити, апогею після того, як папську агентуру разом з «отченашниками» вигнали з Радянського Союзу. Понад тридцять років мрія про хрестовий похід не дає папі спокою. Недавно папа спіймав ще одного облизня. Країни народної демократії показали папі дулю. Папа втратив там 600.000 гектарів землі. Тому він і намагається засилати у країни народної демократії диверсантів, шпигунів і вбивць.

«З ким завгодно, аби тільки проти комуністів» — так можна сформулювати символ віри папи римського.

У 1933 році конференція єпископів у Фульдзі підписала конкордат (договір) між Ватіканом і Гітлером. Автором конкордату був кардинал Пачеллі, теперішній папа Пій XII. У спеціальному посланні він писав до Гітлера:

«Єпископат всіх німецьких єпархій висловлює радісну готовність співробітничати з Вашим урядом, згідно найдобрішої волі своєї, як тільки довідався про політичні стремління Вашого уряду».

А в серпні 1947 року, коли Трумен відверто виступив у ролі світового жандарма і палія війни проти Радянського Союзу, папа змінив свою прогітлерівську шкуру на проамериканську і написав біснуватому президентові: «Ніхто більше нас не бажає Панові удачі і досягнення поставленої ним мети. Віддаємо у ваше розпорядження свої можливості і просимо бога про допомогу». Так найсвятіший папа благословив... атомну бомбу.

* * *

Під час молитви папа Пій XII підносить очі д'горі і бачить не сонце на голубому італійському небі, а блискучий золотий долар на фоні зірок і смуг американського прапора, того самого, що переможно має в Римі на вулиці Віа Вітторіо Венета.

«Серце сьогоднішнього Рима б'ється на Віа Вітторіо Венета, — пише польський журналіст Маріан Брандис. — Там височить, пригнічуючи все навколишнє, палац американського посольства. Все, що є навколо, — в розпорядженні американців».

Американці заходять у Ватікан як хазяї. Католицька газета «Суєд Кур'єр» з обуренням писала якось:

«У літню резиденцію папи в Кастель Гандольфо одного прекрасного дня прибув без усякого попередження містер Тейлор (представник Білого дому у Ватікані) й зразу ж звернувся до камердинера, ображеного і здивованого появою нежданого гостя.

— Папа дома? — запитав Тейлор. — Мушу з ним побачитись».

Наївні католики бачили у цьому факті кощунство, неповагу до віри, прояв американського хамства. Але як вони були приголомшені, коли папа, упадаючи біля гостя, повів його у своє «святеє святих»! Навіть наївні зрозуміли, що папа безповоротно переминив бога. Його бог — долар. В ім'я долара папа дурить віруючих католиків, намагаючись перетворити їх на покірних рабів Уолл-стріту.

В ім'я долара папа віддає анафемі та відлучає від церкви чесних католиків, які разом з усіма простими людьми світу вимагають миру і роззброєння.

«Озброєння, озброєння і ще раз озброєння» — несамовито галасує папська газетка «Оссерваторе Романо».

Це голос Пія XII — кровожерного лакея Уолл-стріту, голос палія війни в папській сутані.

Петро ЛУБЕНСЬКИЙ.

ДО ВАШИХ ПОСЛУГ

До сформування уряду Кея у Франції.

Мал. С. САМУМА

Черговий лаКЕЙ.

Бравий Швейк у генерала Ейзенхауера

У газеті «Руде Право» (Чехословаччина) друкується цикл фейлетонів «Про долю бравого солдата Швейка за доларовою завісою». У фейлетонах викривається керівна роль американських паліїв війни у відродженні німецько-фашистської армії.

Нижче ми вміщуємо четвертий фейлетон з цього циклу — «Бравий Швейк у генерала Ейзенхауера».

У перших трьох фейлетонах розповідається, як радник Трумена Даллес знаходить Швейка в американській зоні Відня. Даллес має намір використати Швейка на американській службі. З цією метою він везе його з собою до США. У вагоні бравий солдат знайомиться з старим гітлерівським генералом фон Мантейфелем. Швейк не зовсім шанобливо розмовляє з битим воякою. За це його заарештовують й ув'язнюють у Нюрнберзькій тюрмі.

У Нюрнберзькій в'язниці Швейк затримався дуже недовго. Американський радник Даллес, дізнавшись, що Швейк десь зник, приїхав до Франкфурта на Майні, куди мав прибути з візитом генерал Ейзенхауер, і де вже, з приводу цього візиту, перебував американський верховний комісар для Західної Німеччини генерал Макклой. З його допомогою Даллес довідався, що Швейк сидить в Нюрнберзькій тюрмі. Начальник тюрми одержав наказа негайно приставити Швейка у Франкфурт на Майні до радника Даллеса. Прибувши до Франкфурта, Швейк страшенно здивувався: все місто було в чорних прапорах.

— Насмілюсь запитати — помер хтось? — поцікавився Швейк.

— Ні, ніхто не помер,— одповів йому старенький панок.— Цими чорними прапорами горожани вітають генерала Ейзенхауера.

— А чи довго затримається пан генерал у вас? — запитав Швейк.

— Приблизно два дні.

— Розумно робить пан генерал, що він тут довго не затримується. Недарма ж кажуть, що риба й деякі гості починають смердіти на третій день,— зауважив Швейк.

Панок перелякано озирнувся й тихо промовив:

— Він, цей гість, смердів уже в перший день свого приїзду. Та й нещастя нам наробив. У нас, у будинку напроти, проживає професор-природознавець. Він має в себе колекції опудал. Та й у зоологічному саду він — своя людина. Якраз у той день, як мав приїхати генерал Ейзенхауер, професор дізнався, що до зоологічного саду привезли павіана з Америки. Професор нашвидку одягся й побіг подивитися павіана. А вулиці якраз захрясли американською поліцією, бо мав проїздити Ейзенхауер. Поліцаї як заревать на професора: «Куди преш? Не бачиш, що проходу нема?!» Професор їм пояснює, що, мовляв, йому треба конче подивитися на американського павіана, що прибув сьогодні. А американська поліція професора за це в тюрму.

— А й справді не поталанило панові професорові,— сказав Швейк.— Правда, помилився він не набагато. Воно, звичайно, промайнуло багато тисяч років, доки з павіана став американський генерал, але я не вірю, щоб між ними була якась істотна різниця. Я переконаний, що коли б професор подивився був на Ейзенхауера,— можна було б йому і не бігти до зоологічного саду.

Швейк сердечно подякував гостинному франкфуртському громадянинові і поспішив до радника Даллеса, який уже побував на прийомі в генерала Ейзенхауера й похвалився перед ним, що він розшукав знаменитого бравого солдата Швейка. Ейзенхауер був з того дуже радий і запросив Даллеса до себе на прийом разом із Швейком.

Швейк, прибувши до Ейзенхауера на прийом, хвацько взяв під козирок і одрубав:

— Насмілююсь доповісти, пане генерале, що я дуже радий з того, що, нарешті, з вами зустрівся. Скільки живу, пане генерале, завжди маю до таких високих панів військових, як ви, особливу повагу! Такі особи, як ви,— вони сіль землі нашої і світоч мудрості. Я мав честь служити в блаженної пам'яті австрійській армії під командою одного генерала. Це був з біса розумний пан і неабиякий, як подивитися на нього, стратег! На маневрах у нас, пам'ятаю, завжди спочатку губилася десь генералова кобила, скинувши його з себе, а потім терявся десь і сам пан генерал. Кілька день, було, марширує цілий полк, доки не відшукає свого командира. А за те, який він був точний, той генерал. Як він любив, щоб солдати самі, вишикувавшись у дві шеренги, перераховувалися: перший, другий, перший, другий! У того генерала навіть удома було два студенти-бурші, яких він ставив перед собою, щоб вони рахувалися: перший, другий, перший, другий...

Розмову Швейка з Ейзенхауером перебили журналісти, що просили генерала висловитись про свої враження з одвідин Німеччини.

— Це я вам можу сказати, дуже коротко,— відповів генерал Ейзенхауер.— Треба забути минуле! І все!

Після того, як журналісти пішли, бесіда Швейка з Ейзенхауером тривала далі:

— Ах, пане генерале, як це великодушно з вашого боку, що ви радите забути минуле,— сказав Швейк,— і що ви такі добрі, що не будете карати вдів ваших загиблих солдатів, які звинили тільки тим, що їх чоловіки воювали з німецькими фашистами. Але насмілюсь попередити вас, пане генерале, що забувати минуле іноді шкідливо. От візьміть, наприклад, шведського короля Карла XII,— він, вирушаючи війною на Росію, забув, що перед ним за це бралися лівонські пси-рицарі і що всі вони з Росії не повернулися, бо залишилися на дні Чудського озера. Карла XII, насмілююсь нагадати вам, в Росії так «обробили», що його навіть родичі, всілякі там принци та принцеси, не впізнали і тільки ахкали: «Чи це наш король, чи це не наш король?!» Насмілююся також доповісти вам, пане генерале, що про долю Карла XII забув і Наполеон. Він потім тікав з Росії на такій швидкості, якій і досі заздрять різні «спортсмени», що бігають по Швейцарських горах і заробляють «очки». А про Наполеона забув Гітлер. Радянська Армія, дозволю собі нагадати вам, розтрощила Гітлера на шмаття, і де ті шмаття, й досі ніхто не знає. Отже, пане генерале, як бачите, забувати минуле іноді дорого коштує. А коли ви вже так дуже хочете забути минуле, то, може, вам не зашкодить подумати про ваше майбутнє. Може б ви на всякий випадок підготували собі м'якеньке місце на лаві підсудних, куди вас можуть посадити, як воєнного злочинця. Тяжкуваті часи для вас тепер, пане генерале. Ніхто навіть вам не поспівчуває. Колись різні королі та генерали, що війни розпочинали, по всіх хрестоматіях для дітей прославлялись, а тепер їх судять, як воєнних злочинців. Я просто тривожусь за вас, пане генерале.

Генерал Ейзенхауер замислився і промовив:

— Ви, пане Швейку, не тривожтесь! Ми відроджуємо німецьку армію не для війни, а для миру.

— Так то воно так, пане генерале, та не завжди виходить те, що людина загадала. Ви кажете, що ви оголошуєте війну війні... Я вам, пане генерале розповім, як старий Вейвода з Виршовиць розпочав був війну проти пияцтва й чим це скінчилося.

Старий Вейвода зарікся не пити алкогольні напої і пити тільки безалкогольні. Смикнувши чарчину на дорогу, пішов він шукати безалкогольних напоїв. Зайшов до готелю. Взявши чвертку вермуту, Вейвода почав розпитувати, що п'ють зарікані. Хазяїн готелю пояснив, що зарікані п'ють газовану воду, лимонад, молоко та інші безалкогольні напої. Проте старому Вейводі із усіх цих напоїв найбільше припало до смаку безалкогольне вино. Потім він попрохав у господаря безалкогольної горілки, випив чвертку, поговорив з хазяїном, що часто впивається — дуже недобре, і пішов просто на Карлову площу, у знайомий винний магазин, де й запитав, чи нема в них безалкогольного вина. «Безалкогольного вина ми не маємо, пане Вейводо,— сказали йому,— але єсть вермут». Вейводі було соромно одмовитися, і він випив чвертку і тут же познайомився ще з одним зарікани. Слово по слову,— ще по чвертці, і новий знайомий говорить, що він знає, де є безалкогольні вина — на вулиці Болзана. За це старий Вейвода поставив цілу пляшку вермуту, вони випили й пішли на вулицю Болзана. І справді там пили тільки фруктове вино, зовсім безалкогольне. Випили по півлітра агрусового, потім по півлітра порічкового, потім ще агрусового,— і коли вже їхні ноги перестали совatись, вони почали лементувати, щоб їм дали офіціальну посвідку, що вина безалкогольні. Бо вони, мовляв, зарікліся не пити алкоголь, і як їм тої посвідки не дадуть, вони магазин розгромлять. Потім прийшла поліція, і обидва зарікані були засуджені за безпросвітне п'янство.

Тут ви бачите, пане генерале, що буває, коли вас люди не зовсім розуміють. Насмілюсь доповісти, пане генерале, що мені хочеться плакати, як подумаю, скільки непріємностей стоїть на вашому шляху!

— Ваша правда, Швейку,— устряв Даллес.— Народи не розуміють, яке щастя дає їм американська програма озброєння. Ейзенхауер приїздить, а народи в крик: «Геть! Ми не будемо гарматним м'ясом!» А для чого вони живуть? Без ніякої користі. А загинуть на війні, ми з кожного зробимо два кілограми штучного угноєння, яке видаватимемо за планом Маршалла.

Швейк замислився. Генерал Ейзенхауер запитав його, про віщо він думає.

— Насмілюсь доповісти, пане генерале, що штучне угноєння з американців буде краще й коштуватиме дорожче,— от про віщо я думаю! — відповів бравий солдат Швейк.

Переклад з чеської.

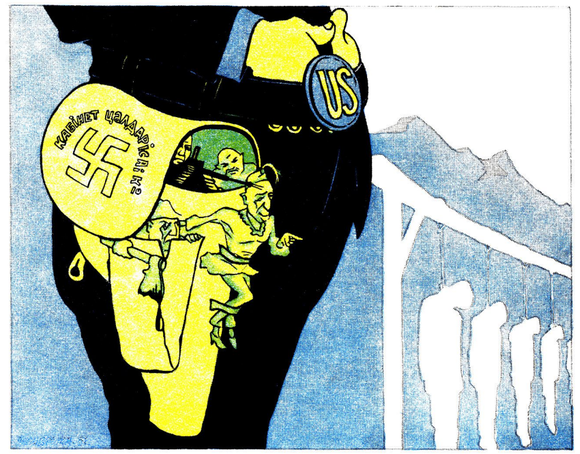

Мал. І. МАНДРИКИ (Харків)

Прихильник «миру» і «порядку» в Греції.

Мал. О. КОЗЮРЕНКА

Останні моди Уолл-Стріту

ПЕЛЕРИНА (пошита з семи шкур, здертих з британського лева).

ШЛЯПА «ДАЙТЕ — НЕ МИНАЙТЕ»

СОРОЧКА-ФОРРЕСТОЛКА (казенний одяг членів уряду США).

ПАПСЬКА ТІАРА (останній зразок).

ПАРАДНІ ШТАНИ «САТЕЛІТ»

БЛИЗЬКОСХІДНА МУФТА (чудесно гріє руки).

НАФТА

КОСТЮМ ДЛЯ ПРОСТИХ АМЕРИКАНЦІВ (Модель містера Гувера)

Сергій ВОСКРЕКАСЕНКО

КАЖУТЬ, ПОЛЮБИЛА...

Тільки двічі, може тричі
Вгледіла Ванюшу,—
І запала йому в серце,
Він мені у душу.
Тут суперницю Наталку
Узяла обида.
Ходить, каже: — Наша Галя
Полюбила діда. —
Так за те у жарт назвала
Вчора при народі,
Що за рік він п'ятирічку
Скінчив на заводі.
Подивилася на мене
Завидющим оком:
— Скоро, каже, до ста років
Дійде він цим кроком...
Що ж, нехай Наталка Ваню
Дідом називає,—
А моєму дідусеньку
Ще й двадцять немає!
І, як підемо в неділю
Ми за місто, в поле,—
Він мене цілує в губи,
Борода не коле.
І мене вже на суперниць
Не бере обида,—
Всім бажаю полюбити
Я такого діда!

ВИТІВКИ ДІДУСЯ ПАНАСА

— Любий Лесику, обіцяю тобі обов'язково розповісти казочку про котика й півника, про яку ти писав у своєму листі.

Мал. БЕ ША

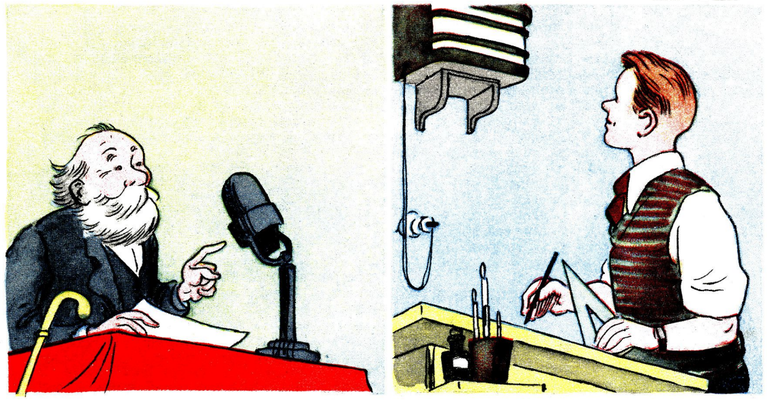

— Задовольняю, Лесику, твоє прохання. Слухай казочку про котика й півника, про яку ти писав у своєму листі.

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

МЕРЕХТИТЬ В ОЧАХ...

ВЕСНОЮ все оживає, все співає... Пташки літають, щебечуть... Літає разом з пташками по району на своїй блискучій «Победе» і голова виконкому Ново-Іванівської районної Ради, на Ізмаїльщині, т. Козик. Літає з швидкістю 10—15 колгоспів на годину. Все мерехтить перед очима. Все повивається блакитним димком. Не бачить голова, як ідуть весняні роботи, не знає, як директори МТС дбають про трактористів, не звертає уваги на те, що в колгоспі ім. Чапаєва, і в колгоспі ім. Шверника, і в колгоспі «Заповіти Леніна», і в інших — трактористи живуть «на пташиних правах»: немає вагончиків, немає польових таборів.

Пташки літають, комашок шукають, користь приносять...

Чого ніяк не можна сказати про польоти голови виконкому т. Козика.

З ПОЛЯ!..

Одержав я кілька запрошень. Приїжджай, пишуть, шановний Перче, до нас на відкриття весняного спортивного сезону. Футбола, волейбола, легкої атлетики ми тобі, правда, не покажемо, але з новими видами спорту познайомимо.

Спорт я люблю. По футболу числюсь у перших болільниках. А такого ще не чув, щоб відкривали спортивний сезон без футбола, чи без волейбола, чи без легкої атлетики. Видно, інтересні нові види спорту винайшли товариші, коли запрошують...

І я поїхав.

«БАЗІКБОЛ»

У Горохів (на Волині) я прибув прямо на матч «базікбола». Виступав голова районного комітету в справах фізкультури та спорту т. Диса. Фізкультурники були «болільниками». Вони «боліли» за стадіон, який відкривається вже кілька років і ніяк не відкриється.

— Де ж причина цього? — питаю.

— Познайомишся, — сказали вони. — з товаришем Дисою й тобі все буде ясно.

Голову районного комітету в справах фізкультури та спорту я застав на роботі. Диса дрімав за столом, одкинувши голову на спинку стільця.

Розбудив його. Голова районного комітету протер очі й, дізнавшись, чого я приїхав, розчаровано сказав:

— Відкриття весняного спортивного сезону в Горохові переноситься на осінь.

— Як? І цієї весни не буде стадіону?

— Не буде. А ви звідки знаєте?

— Від фізкультурників...

— Їхня правда, — сумно зітхнув Диса. — Скільки років уже плануємо й ніяк часу не виберемо, щоб збудувати стадіон. Оце вже на осінь як не збудуємо, то на ту весну обов'язково!..

Я вийшов. А фізкультурники у сміх:

— Що, знов базікав: «На ту весну обов'язково»?..

— А ви хіба чули?

— Та ні, він у нас цим «базікболом» вже не перший весняний сезон відкриває.

— Нічого, — кажу. — Це вже, мабуть, буде останній сезон. Мусить же набриднути керівникам вашого району таке одноманіття — все «базікбол» та «базікбол».

«ЛЕГКОКРИТИЧНА АТЛЕТИКА»

Спортивний сезон у Єлисаветградці, Кіровоградської області, почався «легкокритичною атлетикою». Дуже хотілося мені подивитися на цей «новий вид», але не пощастило — запізнився на цілу годину. Приїхавши до Єлисаветградки, я дізнався, що рекорд з цього нового виду було вже зареєстровано. Встановив його головний лікар районної лікарні Володимир Данилович Устименко.

Як розказали мені очевидці, Володимир Данилович продемонстрував незвичайний силовий номер: одним ривком правої руки зірвав сатиричну газету «Грілка» й, не переводячи подиху, розніс у пух і прах її редколегію. Приводом для цього був фейлетон про те, що головний лікар перешкоджає створенню при лікарні низової організації спортивного товариства «Медик». Ою легку й швидку розправу з критикою місцеві спортсмени й назвали «легкокритичною атлетикою».

— Володимире Даниловичу, — спитав я, — а як ви ставитесь до лозунгу: «У здоровому тілі — здоровий дух»?

— Я з них той дух швидко виб'ю! — відповів він, маючи, мабуть, на оці і спортсменів, і редколегію стінгазети.

Ого, подумав я, це справжній майстер «легкокритичної атлетики». І чому це місцеві керівні організації досі не зацікавилися його талантами? Аж дивно!

НОВІ ВИДИ КУБКІВ

До Нової Басані (Чернігівщина) мене запросили юні фізкультурники — учні старших класів середньої школи. Зимовий спортивний сезон тут давно вже закінчився, а весняний ще не починався.

— Що за знак? — питаю в юних друзів. — Чому не відкриваєте спортивної весни.

— Боїмося каструлі, — кажуть.

— Якої каструлі? Що це — новий вид спорту?

— Ні, новий вид спортивного кубка. У нас уже два таких є. Оцю скляну сільницю одержали наші волейболісти. А оцю дерев'яну перечницю — лижники.

— Що ж, це вас раймаг преміює такою посудою?

— Ні, районний комітет в справах фізкультури та спорту: купує в раймазі й преміює. От ми й думаємо: чи штурмувати далі спортивні рекорди, чи ні? До нашого ж раймагу якраз каструлі привезли.

— Не бійтесь, — підбадьорюю їх. — Штурмуйте! А я піднесу вашому комітету в справах фізкультури та спорту свою перечницю. Для них це буде підходящий кубок.

«СТРИБКИ В ЧОРНИЛЬНИЦЮ»

Останнім пунктом подорожі був укрупнений колгосп ім. Ворошилова в селі Панасівка, Козятинського району, Вінницької області. Яка там чудова молодь! Як рветься до фізкультури! Організаторів би сюди, тренерів — хіба б такі футболісти, важко- й легкоатлети виросли!

Оточили мене хлопці й дівчата, розпитують:

— Ти через Козятин їхав? Керівників районного комітету в справах фізкультури бачив? Що вони зараз роблять?

— Аякже, — відповідаю, — заходив до них, бачив. Сидять, фізкультурять перами. Отак стриб пером у чорнильницю — і є план: «Створити в укрупненому колгоспі низову організацію спортивного товариства «Колгоспник»... Стриб знову — й є постанова: «Надіслати на допомогу інструкторів і тренерів...» Як бачите, трудяться, не шкодують для вас ні паперу, ні чорнила.

* * *

Футбольні «болільники», коли хто з гравців починає поводитись не по-спортивному, вимагають в один голос: «З поля його!.. З поля!»

Як «болільник» усього радянського спорту, я теж вимагаю:

— З поля!.. З поля всіх, хто перешкоджає розвиткові нашого спорту!

Записки Перця опублікував
Ол. ГРОМОВ.

ТАКІ ВОНИ ТЕПЕР...

ЯКІ НИНІ діти? Біда, а не діти! — скаржилася своїм приятелькам «всесвітня кума» Мотря Квашук.

Гості співчутливо зітхали.

— Де ж ви таке бачили — позавчора обрали мою Гандзю головою стінгазети, а нині вона мене посварила з сусідами! П'ятнадцять років з одного колодязя воду беремо, скрива одне на одного не глянули, а сьогодні вранці вийшла по воду, день добрий кажу, Марку Захаровичу, а він одвернувся — ні слова.

«А то що вам, сусідоньку, не чуєте, чи що?» — питаю. «Спитайте,— каже,— своєї доні коханої!..».

Приходжу в хату. «Чим ти,— питаю,— завинила Гнатюкові, що мені добридень не одказав?» А дочка мені: «Ми його, мамо, в газеті покритикували».

Накинула я на плечі хустину та на бригаду. Дивлюсь: коло вітрини люди читають газету, сміються... Проштовхалася... Нене моя рідна! Лежить намальований Гнатюк у калюжі поруч, вибачайте на слові, з свинею і по пляшці в кожній руці держить... То ж вигадає отак дівка сусіда осоромити!..

Приятельки кумі співчували.

— Нині діти на старших не дуже зважають,— промовила Ликера Василюк,— своїм розумом живуть. Гандзя твоя — не гірша інших. От старий Микитюк покладав надію на свого Павла. Помру, казав, а слава і сила Микитюків житиме. Микитюки всі з діда-прадіда — ковалі!.. А Павло поїхав на олімпіаду в область, в хорі там співав чи що. А там були представники з Києва. Раз-два, записали його, хто і звідки, голос, мовляв, хороший. За тиждень чи два, я вам того не скажу, прийшла блискавка: викликають хлопця у Київ. Нині живе у столиці, учиться співати, артистом буде.

— А що моя Надія вчинила! Ви ж знаєте, яка вона у нас, слава богу,— як намальована. Я й берегла мою дитину, щоб воно тяжко не робило. Як був ще сват Макар головою, влаштували ми її в контору, за помічника до рахівника. Походила тиждень, два, та й... «Ет, каже, нудота, піду в ланку. За столом сидіти і старий дід може».

Ну, гаразд, робить літо, робить осінь. Пішла по селі новина, що в районі курси трактористів відкривають. Прийшла одного разу дочка додому, як обухом вдарила: «Їду, мамо, на трактористку буду вчитися»... І то, вважайте, не питає дозволу, а так-таки: їду і вже! Не помогла ніяка сила...

Поїхала. Нині ж, знаєте, приходить з роботи — самі зуби блищать, нафтою чути. «Чи то, дочко, такі твої парфуми? — питаю.— Та від тебе ж хлопці тепер за три світи тікатимуть!..». Сміється, тільки зуби світять...

— Еге, твоя хоч і не слухає тебе, та вдома, а мій Петро подався аж на Донбас,— додала і свого Мотрина кума. (У Мотрі щось із сорок кумів у своєму та по сусідніх селах, тим-то її «всесвітньою кумою» й прозвали). І плакала, і просила, було гріха: бити бралася. Ні таки — подався!..

— Що ж він, кумо, хоч пише, твій неслухняний? — поцікавилася Мотря.

— Ось листа прислав, ще й карточку,— розпливлося в усмішці лице матері.— Пише, що скінчив науку, вже став ніби майстром. Там написано. Нате, прочитайте.

З фотографії глянуло на жінок веселе юнацьке лице.

«Ваш син — наваловідбійник Петро» — прочитали жінки на звороті.

— То як же йому там живеться?

— О, пише, що заробляє по півтори, а то й дві тисячі! І нема того, щоб складати гроші. Пише: я вам, мамо, годинника дамського купив на руку... «Ти б, сину, ліпше ті гроші для себе беріг,— відписала я йому.— А з мене й корови на фермі сміятимуться, як побачать того годинника на руці. Ще й доїтися не стануть з дива»...

Таке придумало: на руку!..

— А мусить добре працювати,— догадалася сусідка,— коли на такі подарунки заробляє.

— О, чом ні! Ще як у школі був, то директор мені листа прислав. Спасибі написав за сина. Ще й газета була в листі з портретом Петра.

— Еге, й моя Надія була в газеті!— запишалася мати трактористки.— Так і підписали: «Краща трактористка району» Бо то не гріх таки сказати, дівка роботяща і грамотна, ще й тих книжок на полиці: щовечора щось читає та в зошит записує...

— До науки і моя добре береться: казав агроном, що у гуртку найліпше вчиться,— не вмовчала і «всесвітня кума».— То, знаєте, кумоньки, діти наші у добрій долі зросли. Я проста собі колгоспниця, ще й удова, а вже третій рік живу в новій хаті, ніщо нам не бракує. Дівці боти купила, а вона мені: «Не той фасон. Хочу московські, щоб без замків». А я в такі літа не тямила, що то є боти, як шовкове носити — з постолів не вилазила.

— Ет, боти — то дурне! — зауважила шахтарева мати.— Їм нині весь світ давай! Все на кращий лад переробити! Щоб річки текли, куди їм треба, щоб і на камені пшениця родила... Ти ж таки, сестро, не в'їдайся на дівку за ту стінгазету, бо ж то правда, що Гнатюк п'є день у день, а на роботі його побачиш, як у хмарний день сонце.

— Нема нам що нарікати на свої діти,— сказала втішена «всесвітня кума».— Хороші вони... Не ті-таки тепер діти!

Олена РЯБУХА.

м. Луцьк.

Американці беруть кров у японських дітей нібито «для аналізу», а використовують її для переливання своїм солдатам, пораненим у Кореї.

Мал. З. ТОЛКАЧОВА

Мати. — Дитина захворіла... У неї в школі взяли багато крові «для аналізу».

Батько. — І що ж показав аналіз?

Мати. — Що американські агресори — кровопивці.

Пошта Перця

ОТАКИЙ КЛОПІТ!..

Весна. Небо голубіє... А бідному Самуїлу Мусійовичу Шору — завідуючому Отинійським райкомунгоспом — і на небо ніколи глянути.

Уяви, Перче, скільки то винахідливості треба було виявити, скільки сили покласти, щоб і собі державний будинок привласнити і своїм друзям Рінцкеру та Грінбергу по будиночку подарувати.

Із штатами теж клопоту чимало. Адже треба було влаштувати так, щоб дружина і гроші за посаду в комунгоспі одержувала, і дома сиділа.

А тут ще й критикувати почали. Добре, що знає Шор ліки від критики. Покритикував його кербуд Яценко, так він його з роботи зняв. Нехай тепер критикує!

Отакого клопоту в Шора. Коли вже тут йому думати про впорядкування міста, про зелені насадження, про ремонт будинків?!

І. МИХАЙЛИНА.

Станіславська область.

І ЛЕГКО, І НЕ ЛЕГКО

Любий Перче! Наш райком профспілки медпрацівників (голова т. Яцута) разом з райвідділом охорони здоров'я (зав. т. Сичов), готуючись до Першого травня, виготовили дошку пошани. Легко було зробити її. Та не легко визначити кращих медпрацівників району для занесення на неї. Тт. Яцута та Сичов уже понад рік безуспішно б'ються над цим

Ти гадаєш, Перче, що ми перебільшуємо? Помиляєшся! Дошку пошани ж бо було виготовлено ще задовго до торішнього Першотравня.

Лікар І. МИХАЙЛОВСЬКИЙ.

Бориспільський район, Київської області.

ГЕТЬ НЕПИСЬМЕННІСТЬ!

Газета «Ленінський шлях» (Ямський район, Сталінської області) надрукувала фейлетон «Унтер Пришибєєв з доломітного комбінату». Про директора цього комбінату т. Конусова писалося там таке, що якби керівники району прочитали фейлетона, — вони взялись би до Конусова як слід.

Але у Конусова жодна волосина не впала з голови. Не читають, видно, у Ямі своєї газети.

Невже в районі й досі не ліквідовано неписьменність?!

Б. МІТІН,
Б. ВОЛОДІН.

ВИДНО БЕЗ АНАЛІЗУ

Колгосп «Нове життя» (Липово-Долинського району на Сумщині) ще у жовтні минулого року здав Роменській конторі Головсортзаготзерно 33 центнери насіння клеверу, а потім, у грудні, ще кілька центнерів. Директор контори т. Шкурат досі не виплатив нашому колгоспові грошей за клевер.

Ми вже 18 разів їздили до т. Шкурата, витратили близько 800 карбованців грошей на поїздки, а директор однієї співає:

— Ми ще аналізу насіння не зробили!

Тепер ми без аналізу бачимо, хто такий т. Шкурат.

ПРАВЛІННЯ КОЛГОСПУ.

НЕВДАЛА ОПЕРАЦІЯ

Пишу тобі, Перче, від імені колгоспників укрупненого колгоспу ім. Сталіна, від 200 курсантів міжрайонної школи механізаторів, від залізничників нашої станції, від учителів і від усіх службовців села Широкого, Михайлівського району: допоможи знову відкрити нашу парикмахерську, яка існувала з 1945 по січень 1951 р.

Щоб закрити парикмахерську, голова сільського споживчого товариства т. Бичков зробив дуже складну операцію: приміщення контори ССТ він забрав собі під квартиру, контору ССТ переселив до свого кабінету, а кабінет переніс до парикмахерської.

Допоможи нам, Перче, зробити цю ж операцію, але в зворотному порядку. Тільки не барися з допомогою, щоб ми могли разом із т. Бичковим причепуритися перед святом у відновленій парикмахерській.

ШИТИКОВ,
секретар виконкому сільради.

Запорізька область.

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

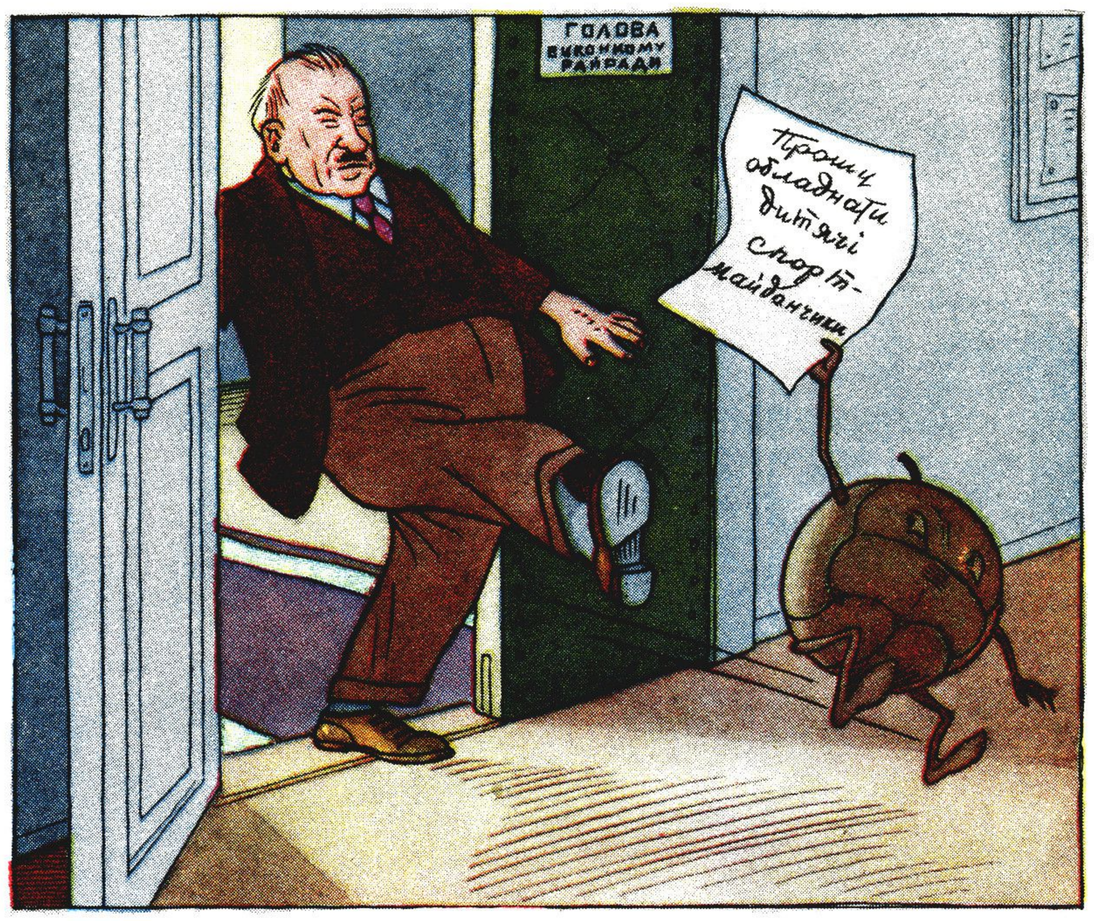

Хто жене м'яча у двері...

...до того він летить у вікно.

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

Мешканці м. Житомира поскаржилися ПЕРЦЮ, що в місті погано організовано трамвайний рух.

Директор управління Житомирського трамваю сповістив, що тепер кілька чергових вагонів почали курсувати щодня з 6-ої години ранку до 1-ої години ночі.

☆ ☆ ☆

Група читачів написала до ПЕРЦЯ, що у райцентрі Білокуракине (Ворошиловградська область) погане електроосвітлення. Редакція звернулася до виконкому обласної Ради депутатів трудящих з проханням вжити заходів. За повідомленням виконкому, справу з електроосвітленням в Білокуракині поліпшено.

☆ ☆ ☆

До ПЕРЦЯ надійшов лист про недоліки в роботі Нижанковицької МТС. Як повідомило редакції Дрогобицьке обласне управління сільського господарства, при розслідуванні факти підтвердилися. **Старшого механіка МТС т. Єрмоленка з роботи знято. Директорові станції т. Паськові оголошено сувору догану з попередженням.**

☆ ☆ ☆

Правління Н.-Іванівського сільського споживчого товариства (Запорізька область) закрило крамницю на хуторі Олексіївка. Колгоспники написали про це до ПЕРЦЯ. Правління Н.-Миколаївської райспоживспілки запропонувало голові сільспоживтовариства негайно відкрити крамницю.

Редактор Ф. МАКІВЧУК. РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап ВИШНЯ, О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Адреса редакції: **Київ, Коцюбинського, 7.** Тел. 5-30-31. 4-65-56. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 8 (211) (на украинском языке). Підписано до друку 5. IV. 1951 р. Формат 70×105 см. 1,5 друк. арк.

БФ 01503. Друкарня видавництва ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 1126. Тираж 100.000 прим.

ВОГНІ НОВОБУДОВ ТА ІХ ВІДОБРАЖЕННЯ...

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

...НА ДЕЯКИХ ОБЛИЧЧЯХ